

Introit: **Můj lid však pozná mé jméno, pozná v onen den, že to jsem já, kdo prohlašuji: „Tu jsem.“ Jak líbezný je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: „Tvůj Bůh kraluje!“ (Izajáš 52, 6-7)**

Milí přátelé, bratři a sestry,

byli jsme dnes svědky křtu malého chlapce. Hodí se křestní bohoslužby do adventního období? Jednoznačně! Příběh z Lukášova evangelia nám to dosvědčuje. Jan Křtitel **začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“** Ten text je adventní, protože vybízí k připravenosti na příchod Mesiáše.

O adventu si máme připomínat, že Kristus přijde na konci věků. Přijde jako Zachránce, ale také jako Soudce. A proto je potřeba brát výzvy Božího slova vážně. Ačkoliv příběh Jana Křtitele oznamoval přicházejícího Mesiáše pro tehdejší čas, kdy Ježíš začal svou službu na zemi, tak přesto v Jeho výzvách zazníávají slova doslova nadčasová. Slova, která jsou aktuální i dnes a týkají se tedy mne i tebe!

Nejprve Jan Křtitel cituje slova proroka Izajáše, která oznamují Kristův příchod: **Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.** Jaké stezky je třeba vyrovnat? Stezky svých životů. Jaké jsou? Jaká je tvoje stezka? Kam vede? Vede k Bohu, a tedy k životu, anebo od Něj a tedy do temnot? Je tvá stezka křivolaká, anebo přímá? Je na ní trní, bodláčí, propasti, nerovnosti? Anebo je tvá stezka plná života, pokory a světla a to navzdory všem překážkám, které život přináší? V knize Přísloví je např. o stezkách řečeno toto: **Stezka života vede prozíravého vzhůru, aby unikl podsvětí dole.** Anebo: **Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den.** Čím víc se člověk přibližuje Bohu, tím více světla a síly do života má. Ovšem např. **Cesta lenocha je zarostlá trním, kdežto stezka přímých je upravená.** Nakolik se staráme o svůj duchovní život? Žijeme pravidelně z Božího slova, anebo jsme jen na povrchu? A jak je to se stezkami těch, kteří na Boha zapomněli? O těch je v knize Job řečeno, že jejich **doufání je jako pavučina.** Je léčkou, pastí končící v temnotě. Dovedete si to představit, že jste mouchou, která se zamotává víc a víc a pavouk jen čeká, až se vysílíte? Jen Kristus nás může vysvobodit z hříchů a svázaností, do kterých se zamotáváme.

Bratři a sestry, advent je právě příležitostí opustit cesty křivolaké a napravit svou cestu a jít k Bohu. Bůh sám chce přicházet do tvého života. I dnes. Ovšem netýká se to pouze tvého vztahu s Bohem, ale také všech vztahů, které potřebují urovnat. Vztahů, kde vznikla propast neodpuštění, křivdy, zranění. Ochlazení. Bůh nás volá ke smíření s Ním, ale i se všemi, kde se něco pokazilo. Je to důležité? Samozřejmě! Chceme se setkat s Kristem? Chceme prožívat Jeho přítomnost, jeho pokoj, Boží požehnání? Pak narovnejme všechny svoje stezky a vztahy, protože v té Izajášovské výzvě k narovnání, je totiž obrovské zaslíbení. **Každý tvor uzří spasení Boží.** Ta slova platila pro tehdejší lid a platí dnes i pro mne a pro tebe! Ne každý totiž uzřel to spasení Boží. Tehdejší farizejští kněží, kteří pohrdali obyčejnými lidmi, pohrdali i Kristem. Nerozpoznaly v Ném Mesiáše. Nenalezly Boží pokoj. Měli klapky na očích a nedovolili Kristu, aby jim otevřel oči.

A zástupy, co přicházeli k Jordánu a dávali se pokřtít? Co jim Jan říkal? **„Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem? Co tím Jan chtěl říct? Vrací nás k té první jeho výzvě: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“** Ke křtu patří, bratři a sestry, i pokání. Respektive pokání má křtu předcházet! A když Jan viděl zástupy, které se chtějí nechat pokřtít, vnímal potřebu zdůraznit, že křest sám o sobě nic neznamená. Že nejprve je potřeba vnitřní proměna člověka. A křestní akt není žádná magie, co člověka rázem změní. Křest je naše vyznání na svědectví druhým lidem. Je to vnější výraz, rozhodnutí, že jsme odhodláni nechat se proměňovat Božím slovem. Že chceme následovat Ježíše Krista. Že chceme jít Jeho cestou. **A pravý křest je vlastně naplněn tehdy, když dovolíme Pánu Ježíši Kristu, aby se stal Pánem našeho života.** A k tomu je potřeba souhlasu a víry křtěného. A také samozřejmě jeho modlitba přijetí Ježíše za svého Pána a Spasitele. Pozvání Krista do svého života, aby mi vládl, aby byl mým králem. Pro případ křtu dětí nabízí naše církev tzv. **konfirmaci.** Tzn. potvrzení křtu křtěného v době, kdy sám se křtěný v pozdějším věku chce ke křtu a tím pádem i ke Kristu přiznat. Praxe je žel taková, že takových opravdových nebývá mnoho a nakonec se ztrácí ve světě. A tak bych všem rodičům, které chtějí nechat pokřtít své dítě, chtěl klást na srdce,

aby své děti vedli ke Kristu, vychovávali je v křesťanské víře nejlépe svým vlastním příkladem křesťanského života.

Vraťme se ale k tomu, co dále říkal Jan Křtitel zástupům. Bůh touží po tom, abychom nezůstali pod prokletím hříchu, do kterého nás uvrhl už Adam. Odtud to slovo **plemeno zmijí**. Jsme potomci Adama a Evy, kteří se nechali zlákat a oklamat hadem. A Jan Křtitel se snaží říct, že bez opravdového pokání nestačí uniknout před Božím hněvem pouze tím, že se necháme pokřtít. A co tím opravdovým pokáním zde tedy myslí? „**Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání! Neboť sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a hozen do ohně.**“ Je zde Jan Křtitel příliš tvrdý na zástupy? Anebo to co říká, je tak naléhavé a pravdivé, že je třeba to brát vážně? V dnešní době by mnozí lidé ze světa považovali Jana Křtitele za blázna. Už jen proto, že chodil ve velbloudí kůži, bydlel na poušti a živil se kobyilkami. A to jeho slovo? Neberte ho vážně. To by řekli mnozí. A co by řekli někteří dnešní teologové? S takovým slovem raději opatrně, abychom někoho neurazili. Bylo však Janovým úmyslem někoho urážet? Nikoli! Šlo mu o to, o co šlo Bohu. Aby lidé zachránili své životy. Aby prohlédli, že žijí v klamu. Aby opustili špatné stezky života a přijali život nový. A ten je v Ježíši Kristu. Tak jak čteme v Janově evangeliu: **Nenarodí-li se kdo z Boha, nemůže vejít do Božího království.** Do Božího království nemůžeme vejít jako hadí plémě, potřebujeme se narodit přijetím Ježíše Krista a stát se Božími dětmi. Potřebujeme se totiž narodit z Ducha. A už Jan Křtitel říká: „**Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.** A právě Kristův křest ohněm, křest Duchem je ta vnitřní proměna, ten vnitřní křest. Naplnění pravého křtu. Oheň a voda. Koneckonců vidíme to na příkladu samotného Pána Ježíše. **Když se nechá pokřtít od Jana Křtitele, sestoupí na Něj Duch svatý v podobě bílé holubice.** Sám Ježíš nám je příkladem, že když přistupujeme ke křtu opravdově, Bůh se k tomu přizná. A potvrdí to zmocněním Svatým Duchem. Naše srdce se naplní Božím světlem, pokojem, láskou, nadějí. Boží mocí. Boží Duch takto dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. Že už nemusíme být hadí plémě, že už nemusíme poslouchat Pokušitele, ďábla, toho dávného hada. A k tomu životu Božích dětí nám právě může dopomáhat Duch svatý, abychom nesli to požadované ovoce. Každý den takto máme žít svůj křest! Nést ovoce, které bude ukazovat, že jsme skutečně Boží děti. Nést takové ovoce jsme možná schopni sami od sebe, ovšem v malém množství. Nejsme v jádru zlí lidé, ale když si to představíme na takovém stromě, kolik neseme ovoce dobrého a kolik červivého a zahnívajícího? A bylo by potřeba té sekery, anebo budeme zachováni? Jaké ovoce tedy neseme? Co je tím dobrým ovocem? Dobré skutky? Dobré charakterové vlastnosti? Jak se píše v listu Galatským **ovocem Ducha svatého je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání?** Jsou u nás takové vlastnosti? Možná ano, když se vše daří. A co když se nedaří, co když prožíváme těžké stresové chvíle? Jaké vlastnosti se projeví? Mnohdy nás náš neklid, nevděk, netrpělivost, nelaskavost, podrážděnost, nevrlost, neovládnutí se, náš hněv usvědčují z toho, že zase až tak moc z Božího Ducha nežijeme. A přitom bychom mohli! Kdybychom ale chtěli. A tak stále je aktuální ta Janova výzva: **Neste ovoce, které ukazuje, že chcete následovat Krista.**

Když se zástupy ptaly Jana, co mají tedy dělat, Jan jim řekl: „**Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.**“ Pro nás je to jasný vzkaz. Nemyslet jen na sebe, umět se rozdělit, myslet na to, co prospívá druhým. A když se ptali celníci, představitelé všech zlodějíčků a podvodníků? „**Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.**“ Nebuďte lstiví, nevymýšlejte, jak koho odrbat. Jak třeba odrbat stát, nepodvádějte. Vojáci pak slyšeli: „**Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.**“ Nezneužívejte svou moc, autoritu, neužívejte násilí ani jinou formu agrese, křik, vždyť spravedlnost Boží, zlem přece neprosadíš. Všechny tyto oblasti mluví vlastně o jediném. O tom, jestli člověk má změněný charakter podobající se Kristu. A má-li změněný takto charakter, pak má i zcela opačné postoje, než je v tomto světě běžné. Dovolme proto, bratři a sestry, Pánu Ježíši, aby nás křtil ohněm Ducha svatého, nechme se usvědčit ze špatných věcí, čiňme z nich opravdové pokání a dovolme Duchu svatému, aby nás vedl ke změně. Amen.

Modlitba

Píseň 431

Mezi jednotlivými přímluvami zpívejme píseň 448

Slovo posláni: 2. list Petrův 1, 3-11

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 681